

ISLAMOFABI EKSISTERER IKKE I VIRKELIGHEDEN

Af Asger Aamund, 1. december 2017

For 40 år siden var det ødelæggende for en politisk eller journalistisk karriere at blive stemplet som antisemit. Samme virkning har i dag islamofobien, hvor man til gengæld er stuert som erklæret fjende af staten Israels eksistens. Angsten for islamofobiens spøgelse har stort set nedbrudt det svenske samfund, og i England er vi godt på vej med 'grooming' skandalen, hvor flere tusinde purunge piger gennem en årrække blev seksuelt misbrugt af en skare pakistanske muslimer. De sociale myndigheder, politikerne og ikke mindst politiet vidste, hvad der forgik, men ingen turde afsløre sex-forbryderne af angst for at blive stemplet af medierne som islamofober. I de vestlige demokratier er det således ved at være normen, at vi vender ryggen til ofrene, fordi vi ikke tør tage konfrontationen med forbryderne.

Begrebet islamofobi har eksisteret i generationer, men er først blevet udviklet og markedsført som kampvåben under Ayatollah Khomeini, som efter sin magtovertagelse i Iran i 1979 kaldte de kvinder, der nægtede at bære det islamiske tørklæde for islamofober. Den første prominente islamofob var Salman Rushdie, der havde provokeret islam med bogen om 'De sataniske Vers'. Islams ledere havde efter anden verdenskrig været vidne til den store indsats, de vestlige nationer udfoldede for at undgå, at antisemitismen skulle genopstå. I flere europæiske lande er der således hårde straffe for holocaust-benægtelse. De islamiske ledere ønskede en parallel beskyttelse af islam ikke bare for religionens spirituelle indhold, men for hele islam også omfattende den islamiske forfatning og levnedsdiktater nedfældet i bevægelsens hellige skrifter. Det islamofobiske begreb i sin færdige form er et krav om, at vi skal tåle det utålelige. Enhver krænkelse eller kritik af islam som religion eller som politisk bevægelse er en utilgivelig racistisk handling mod en mishandlet minoritet. Netop fremstillingen af muslimer som et forfulgt mindretal er kernen i islamofobiens gennemslagskraft.

I 1994 optrådte muslimske demonstranter i Grenoble med gule halvmåner syet på tøjet med påskriften: Hvornår bliver det vores tur? Den islamiske version af jødestjernen kunne ses i et muslimsk optog i Schweiz i 2011, ligesom imamen Tarik Ramadan prædiker, at muslimernes situation i Europa svarer nøje til jødernes stilling i 1930'erne. Muslimernes holocaust lurer således lige om hjørnet. Islam, der i århundreder nådesløst har forfulgt og myrdet kristne, jøder, hinduer og frafaldne, har dog ikke haft problemer med at forlange ytringsfriheden inddraget, hvad angår kærlighedens og fredens religion. Dette krav blev stillet på OIC konferencen i Istanbul i 2013, hvor den islamiske samarbejdsorganisation vedtog en resolution, der gjorde enhver kritik af islam til en kriminel handling.

Efter islamisk retsopfattelse er det således strafbart at modsætte sig eller at kritisere islams kvindeundertrykkelse, barbariske straffemetoder, kriminalisering af homoseksuelle eller islams fascistiske samfundsmodel. Islamofobi er i moderne sprogbrug synonym med racisme, og da alle mennesker betragter sig som anti-racistiske, ser vi da også vore politikere, medier og meningsdannere falde over deres egne ben for at udstille sig som anti-islamofobiske. Denne holdning er tilmed slået igennem i retsvæsenet, hvor man især i Tyskland og Østrig oplever at der gives 'islam-rabat' ved strafudmålingen for muslimer, der dømmes for mord, voldtægt eller hustrumishandling.

Det er på tide at tage et opgør med begrebet islamofobi og dets vidtrækkende konsekvenser. Da vi nu kan sidestille racisme og islamofobi, kan vi tage udgangspunkt i den kendte rabbiner dr. Jonathan Sacks, der i en tale til EU-parlamentet sagde følgende: " Man er ikke antisemit, fordi man ikke bryder sig om jøder. Vi har jo alle sammen noget eller nogen vi ikke kan lide. Antipati er ikke det sammen som racisme. Men man er antisemit (og racist) hvis man vil fratage jøder rettigheder og friheder, som andre har." Hermed mener

Jonathan Sacks retten til livet, friheden, fædrelandet, familie og arbejde. Lad os overføre denne definition på islam. Der kan ikke være tvivl om, at islam er racistisk, idet jøder og kristne ifølge koranen er uværdige undermennesker, der kun har eksistensberettigelse, hvis de betaler kopskat til muslimer og netop erklærer sig mindreværdige. Men har de vestlige demokratier søgt at fratage muslimer deres eksistensberettigelse og borgerrettigheder i de retsstater, hvor de bor og arbejder? Nej, tværtimod har vi udfoldet store anstrengelser for at integrere muslimer med samme rettigheder som andre borgere endda ofte med færre pligter. Begrebet Islamofobi er således et falsum, en fis i en hornlygte, som vi bør aflive hurtigst muligt. Løsningen bliver således ikke et islamisk Europa, men et europæisk islam, der ikke dominerer, men må affinde sig med ligeberettigelse med andre trosretninger underlagt den sekulære, demokratiske retsstat. Hverken mere eller mindre.